1

Завжди напружено, бо завжди —
проти течій.
Завжди заслуханий: музика, самота.
Так, без шляху, без батька,
без предтечі.
Так — навпростець — де спалює мета.

Все чути. Всім палать. Єдиним
болем бути,
Тим криком, що горить в кривавім
стиску уст,
І знать, що випало — загаснути
забутим,
І спомином кінця — кісток народних
хруст.

2

Так вийшовши з глухого степу,
З зітхань страждальної землі,
Вирізьблюю німий життєпис
На дикім камені століть.

Так конструюю нічний образ
На сірім цоколі часу,
І мудрість протина, як кобра,
Гадючим зоренням красу.

І розраховує, й шепоче,
І виміряє кожен крок,
Лиш електричне колють очі
Крізь все мереживо морок.

Заплутуюсь густіш і гірше
Під діамантовий гіпноз,
І тільки бачу — камні, вірші,
І тільки чую — гул погроз.

І все боюсь: скінчиться термін,
А я не скінчу завдання
І попливу один, без керми,
У тьму вмираючого дня.

3

Мушу випити келих до краю —
Полиновий мед самоти,
Так нещадно, так яро згораю,-
Чи ж побачиш, почуєш ти?

Недорізаним звірем — вітер
Проридає в страшний простор.
(Там жито — надовго збите,
Там чорним повітрям — мор).

А я мушу незморено-просто —
Смолоскипом Тобі Одній,
Я — кривавих шляхів апостол —
В голубі невечірні дні.